Ihned za vstupními vraty do KD Kaštan nás ohlušil nářez bicích ozývající se z blíže neidentifikovatelného místa, až naše výprava znejistěla, kdo z protagonistů folkového dvojkoncertu přizval k účinkování bubeníka. Nestíháme či rocker Martin Rous? Jak jsme stoupali po schodišti do patra, hluk bicích slábl a slábl, až se zcela sesypal do sklepních prostor rockového klubu a naše pochyby se rozplynuly. V pátek 23. února, v útulném sálku zhruba pro šedesát lidiček, jsme opravdu navštívili čistě akustický koncert zmíněných pánů, i když překvapení v podobě hosta, lépe řečeno hostky, pro nás připraveno bylo.

Jaký byl první koncert z miniturné čelního představitele (sakra, to je slovní spojení jak z politiky!) současné písničkářské scény Martina Rouse a Honzy Řepky a Petra Ovsenáka - tedy Nestíháme Pověstnou červenou nití (tu nit mám od našeho gymnaziálního dějepisáře, jenž nás trpělivě učil chápat věci v souvislostech), která se vinula koncertem obou špiček naší

Nestíháme s hostující Josefkou

foto: Jiří Šámal st. ©

mladé folkové scény, byla téměř výhradně tvorba z posledního roku, dále suverénní, a přitom pokorné vystupování a přesně nadávkovaná míra humoru.

Kytarista, autor, zpěvák a profesí učitel kytaristů **Martin Rous** vstoupil na sólovou dráhu před dvěma lety a zdá se, že v pravou chvíli. Oproštěn od začátečnických autorských depresí a hráčského stereotypu, zúročil zkušenosti ze své rockové dráhy a krátce působícího folkového tria Narcis. Technika hry na kytaru je nedílnou součástí sdělení písní, Martin rozeznívá struny na hmatníku, bubnuje do korpusu, hraje si. Rockera v sobě nezapře způsobem zpěvu, stavbou melodií i texty bez filozofující škrobenosti, vypointovat umí i úsměvné hudební miniaturky.

Za necelé dva roky samostatného vystupování se Martin zdokonalil i v průvodním slově. Hned v úvodu si získal přítomné divačky věnováním písně *Magdaléna* k nadcházejícímu MDŽ (sláva) a stručně pokračoval slovními hříčkami a lehce sebeironizujícími poznámkami i dalšími věnováními. Bezdomovcům (v Kaštanu jsme je teda necítili) adresoval
Broučka
, docela malinkýho, co leze po světě, podnikatelům pohled na podnikatelsko-právní vztahy

K věci
, i když je pravda, že jít na "věc" lze vykládat různě. Pobavily i drobnosti pro odlehčení -
Balada o starém mořském vlku
(?
vrací se ke břehu ošlehán svými i cizími větry
), nebo
Jste si tak podobný
(
Podívej se na Zem?jste si tak podobný?nejdřív budeš kulatá a pak se budeš mít co otáčet
).

Martin během uplynulého roku natočil dvě dema, která obsahují dohromady 34 písniček, z nichž jsme slyšeli např. *Těla, Hraj ten song*, *Všechny milý holky, Mon Chéri, Sambu 4U*, autobiografickou
Zpívám celej den
, ale i
Slavíčka
z repertoáru Narcisu, nebo novinky ještě nevydané. Z celkem 18ti skladeb se mi asi nejvíc líbila úsměvná sonda do partnerského soužití, která může sloužit jako recept na bezkonfliktní manželství. Skrývá se v prosté, ale zásadní větě:
Máš pravdu
(
lásko, pravdu jako vždycky
).

Po přestávce v příjemném baru Kaštanu přišla chvíle pro **Nestíháme**. Velmi očekávaná. Po prosincovém minirecitálku v KC Zahrada, kdy byli hosty Neřež, (uvedli zde premiérově Řepkův obdivuhodný "slovesový" překlad Dylana
Jediné co chtěl bych stůj co stůj
(All I Realy Want To Do) a po vydařeném vystoupení na nedávném iFOLK JAMu v Divadle Za plotem v Bohnicích, kdy při Petrově procítěném prožitku písně
Malířka
(The Painter) od Neila Younga Honza trhal struny na vypůjčené sekvojí kytaře jako bluegrassák, to byl pro mne zase delší koncert Nestíháme.

A já nebyl chvíli sám, zpíval Honza v úvodní písni o nečekaném, byť jen krátkém, setkání mladé dvojice, a ta slova předznamenala i můj pocit ze setkání s písničkami Nestíháme. V hledišti samozřejmě převládali Honzovi a Petrovi vrstevníci, ale i my, kteří máme stejně dospělé děti, jsme porozuměli slovům písně *Utek jsem z domova* o přirozené touze vylétnout z rodinného hnízda, neboť víme, že " *Mámo má, táto*

můj/ není to nic proti vám/ musím pryč stůj co stůj/ lhostejno kam
". Vyzdvihnout musím i tři pocitové písně v Petrově podání,
Malostranskou
o rodícím se vztahu, již zmiňovanou Malířku a především básnický obraz
Vydýcháno
(
je mezi mnou a tebou/ a v tom vzduchoprázdnu/ prázdné dlaně zebou
).

Petr také odcitoval pasáž z deníku o jarním českém miniturné 2006 Nestíháme s Australanem Jamisonem Youngem. Zvláště kouzelné byly opakující se situace z prvních měst turné, kdy přicházeli do plných čajoven, aby v hodině zahájení koncertu byla čajovna prázdná. V Moravských Budějovicích se karta obrátila a horší (než v Liberci) už to nikde nebylo. Zápis z každého dne končíval ještě suchým konstatováním, co Jamison ztratil. V žertovném tónu Nestíháme pokračovali v písni s neveselým koncem *Chroup o lýkožroutovi v Šumavském národním parku* , kterou již najdete na CD
Havěť všelijaká 2
.

Již v úvodu jsem ze zmiňovala o hostce. S *Josefkou* se Nestíháme poznali ve Slavonicích na Hudební dílně Vladimíra Merty. Josefčin nevelký čistý lesklý hlas, obdařený jemnou milostí, mi připomínal mladičkou Žofku Kabelkovou, anebo (pro dříve narozené) Lídu Pouzarovou z Minnesengrů. Josefka zpívala druhý hlas s Honzou nebo Petrem v písních
Buď mou
,
P.S.,
Čertovo jezero
, zejména tam dvojhlas vynikl, i v přídavkovém duetu
Z bříz padá stín
, kde souzvuk zněl také libě. I když na verzi zpívanou Honzou a Petrem nedám dopustit. Příležitostné trio Nestíháme se rozloučilo
Peckami v čokoládě
Pavla Dobeše, ale úplnou tečkou koncertu a jen unplugged, neboť pan zvukař již musel vypnout aparaturu, byla pochodová optimistická, sborem zpívaná píseň
Jdu
. A tak jsme nakonec šli.

Milí čtenáři, zejména vy, kterým se zdá, že se ve folku všeobecně moc chválí, asi jsem vás nepotěšila. Dvojkoncert Martina Rouse a Nestíháme se opravdu vydařil. Nabídl spoustu zajímavé muziky, ukázal, jak tvorba i projev protagonistů zraje a vytvořil atmosféru vzájemné

pohody. Kdo v sále byl, snad potvrdí, a kdo nevěří, ať tam běží. Tedy na další z jejich koncertů.

PS: Na www.martiner.wz.cz/ si můžete Martina poslechnout, na www.nestihame.cz/ najdete i dvě Mp3 přímo z Kaštanu.